పవర్ కట్

(ఇంట్లో వాళ్లందరూ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర ఉంటారు ! టేబుల్ మీద అన్ని పదార్థాలూ సర్వ్ చేయబడి వుంటాయి ! ఇంటి యజమానురాలు అనిత రెండేళ్ళ పాపాయిని టేబుల్ మీద కూర్చోబెట్టి...గోరుముద్దలు తినిపిస్తూ వుంటుంది)

జీవన్ : (టేబుల్ మీద పెట్టిన వంట పాత్రల మూతలు తీసి వాసన చూస్తూ:) ఓహ్! ఈ రోజు చేపకూర! హాయ్ హాయ్! నాకు నోరురూతోంది! డాడీ ఎప్పుడొస్తారో... మనమంతా కలిసి

ఎప్పుడు భోంచేస్తామో ఏమో ?

ప్రీతి : (ముక్కు మూసుకుంటూ)అబ్బ ! చేపకంపు ! జీవన్... నువ్వు నా పక్కన కూర్చోకు ! దూరం దూరం !

జీవన్ : చూడు మమ్మీ - నా కిష్టమైన కూరని ప్రీతి ఎలా అసహ్యించుకుంటోందో ?

ప్రీతి : జీవహింస మహాపాపం తెలుసా ?

జీవన్ : చాల్లే ! అతిగా వాగావంటే నిన్ను కూడా కరా కరా నమిలి మింగేస్తా ! నా కిష్టమైంది నేను తింటున్నాను ! నువ్వెందుకు ముఖం చిట్లిస్తావ్ ? మరి నువ్వూ... రోజూ - స్వీట్లూ, లడ్డూలు తింటూ లడ్డూలా పూరుతున్నావ్ కదా ! నేనెప్పుడైనా వెక్కిరించానా ?

ప్రీతి : అవున్రా అన్నయ్యా ! లడ్డూలంటే గుర్తొచ్చిందీ నీ ప్లేట్లో వున్న లడ్డూ నాకిచ్చెయ్‌రా... నా వంతు చేపకూర నీకిచ్చేస్తాగానీ!

జీవన్ : అబ్బ - ఆశ - దోశ - అప్పడం - వడ ! నేనేమీ యివ్వను! నాకు లడ్డూలూ కావాలీ.. చేపకూరా కావాలీ !

ప్రీతి : స్వార్థపరుడా ! నీ ముఖం నాకిక చూపించకు ! అయినా నిన్ను బతిమాలేదేమిటి ? నేను మమ్మీనే అడుగుతా ! మమ్మీ నాకింకో లడ్డూ ఇవ్వు మమ్మీ !

అనిత : లడ్డూలన్నీ పొద్దుణ్ణే తినేశారుగా ! అన్నీ అయిపోయాయమ్మా! అందుకే తలా ఒకటి ప్లేట్లో పెట్టాను ! డాడీకీ మాత్రం రెండు దాచి వుంచాను !

జీవన్ : (విసుక్కుంటూ) ఈ డాడీ ఎప్పుడూ యింతే ! ఇంకా రాలా ! నాకు బ్రహ్మాండంగా ఆకలవుతోంది ! మాకు అన్నం పెట్టు మమ్మీ !

అనిత : ఒక్క అయిదు నిముషాలు ఆగునాన్నా ! ముందీ పాపాయి తిననీ ! అది ఇప్పటికే నిద్రలో తూలుతోంది !

(పాపాయి ఓ వైపు నిద్రపోతూనే మరోవంక అన్నం తింటూ వుంటుంది)

ప్రీతి : మమ్మీ.... ప్లీజ్ ! కావాలంటే నువ్వు డాడీకోసం వెయిట్ చెయ్యి! మేం మాత్రం తినేస్తాం !

(పిల్లలిద్దరూ తిండికి ఉపక్రమిస్తారు ! ఒక రెండు ముద్దలు నోట్లో పెట్టుకుంటారో లేదో - ఉన్నట్టుండి కరెంట్ పోతుంది! పిల్లలంతా ఒక్కసారిగా 'ఆ' అని అల్లరిచేస్తారు !)

తెర వెనుక నుండి అనౌన్స్ మెంట్:

నాటికలో ఇప్పుడు పవర్ పోయింది! అయినా ప్రేక్షకులు బెంబేలు పడక్కర్లేదు ! స్టేజీమీద లైట్లు వెలిగిస్తాం ! పాత్ర ధారులంతా ఇక లైట్‌లేనట్టు... మన ముందు నటిస్తారిప్పుడు!

జీవన్ : (తడుముకుంటూ) అంతా చీకటి ! నాకేది ఎక్కడుందో కన్పించడంలేదు ! మమ్మీ.... నువ్వెక్కడున్నావ్ !?

పాపాయి : (రాగంతీస్తూ) మమ్మీ... నాకు ములక్కాడ కావాలీ... ఈ... ఈ....

అనిత : చీకట్లో తినకూడదమ్మా - ప్లేట్లో ఏం పడ్డా కన్పించదు! లైట్లు రానీ ! వచ్చాక పెడ్తాను !

పాపాయి : (ఆమె మాటలు విన్పించుకోకుండా) ఊ...ఊ.. నాకు ములక్కాడ కావాలీ... ములక్కాడే కావాలీ... ఈ... ఈ....

అనిత : (విసుక్కుంటూ) సర్లే... నువ్వెప్పుడు వింటావనీ....

(అనిత ఆ చీకట్లో ప్లేట్లో అటూ ఇటూ తడిమి - ఎలాగో ములక్కాడ సంపాదించి, అది తీసి పాపాయి నోటికి అందించ డానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటుంది!)

పాపాయి : (తల వెనక్కి జరుపుతూ) ఆగు మమ్మీ ! నువ్వు నా నోట్లో... కాదు... ముక్కులో పెడ్తున్నావ్ ములక్కాడ ! నాకు ములక్కాడ వొద్దు.... ఏమీ వొద్దుగానీ..నన్ను బజ్జోపెట్టు... నాకు నిద్దరొస్తోంది!

అనిత : సరేపద !

(పాపాయిని భుజమ్మీదేసుకుని... తడుముకుంటూ - తడుముకుంటూ వెళ్లి.... డైనింగ్ టేబుల్‌కి పక్కనే వున్న మంచం మీద పడుకోబెడ్తుంది అనిత)

జీవన్ : వెధవ కరెంట్! పనేం లేనట్టు ఇప్పుడే పోవాలా ? అసలే ఫిష్ కర్రీ ! ఈ చీకట్లో ఎలా తినేదీ ? పోనీ... ఇలాగే తిందామంటే ఈ చేపముళ్లు గొంతులో ఎక్కడ గుచ్చుకుంటాయో ఏమో! మమ్మీ- ప్లీజ్ ! ఇలా వచ్చి.... ఓ సారి ఈ చేప ముళ్లు తీసి ఇవ్వవా ?

అనిత : నేనేం చేయను నాన్నా ! నాక్కూడా ఈ చీకట్లో ఏం కన్పిస్తుంది చెప్పూ ? కాస్సేపు ఆగు... లైట్లు వస్తాయి !

(ఈ లోగా ప్రీతి తనకిష్టమైన లడ్డూని ఆ చీకట్లో, జీవన్ ప్లేట్ లోంచి... తన ప్లేట్లో వేసుకొని, లైట్లు వచ్చేలోగా తినేయా లని... ఆదరా బాదరగా తింటూ వుంటుంది)

అనిత : అత్తయ్యా ! కాస్త క్యాండిలూ, అగ్గిపెట్టె తెచ్చిస్తారా ?

		వంటింట్లో కుడి పక్కనున్న అల్మారా పై సొరగులో వుంది!
బామ్మ	:	సరే ! సరే ! కానీ... ఒరేయ్ కుర్ర కుంకలూ... మీలో ఎవరూ కూర్చున్న చోటునుండి కదలకండ్రా ! నేనీలోగా వంటింట్లోకి వెళ్లి క్యాండిల్స్ తెస్తాను !
		(బామ్మ కాండిల్స్ తేవడానికి వెళ్తూ వుంటుంది ! దార్లోవున్న చేర్ కన్పించక దాన్ని తన్నేసి - తనూ తూలి కిందపడి - 'అబ్బా' అని నడుం పట్టుకుని లేవడానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటుంది)
అనిత	:	(కంగారుగా) ఏమైంది అత్తయ్యా ! ఎందుకలా అరిచారు ?
బామ్మ	:	కుర్చీ తగిలి కిందిపడి పోయానమ్మా ! ఏమిటో... భారీకాయం కదా! లేవలేక పోతున్నాను !
		(బామ్మ లేవడానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటుంది! ఆమెకు సాధ్యం కాదు!)
అనిత	:	ఆగండి అత్తయ్యా ! నేనొస్తున్నాను !
బామ్మ	:	వొద్దొద్దు ఆ పని చేయకండి ! మీరెవరూ అక్కడి నుండి కదల కండి ! మీరు.... దేనికో గుద్దుకుని కిందపడిపోతారు !
		(బయట నుండి ఇంటి యజమాని రామారావు పిలుపులు)
రామారావు	:	అనితా ! అనితా !
అనిత	:	జీవన్ ! వెళ్లి తలుపులు తియ్! మీ డాడీ వచ్చారు !
		(జీవన్ తడుముకుంటూ తలుపులు తీయడానికి వెళ్తాడు! కాని తలుపులు ఎక్కడున్నాయో అర్థం కాదు)
రామారావు	:	అనితా ! ఏం చేస్తున్నారు ? తలుపులు తీయండి !
		(జీవన్ వెళ్లి తలుపులు తీస్తాడు. రామారావు లోపలికి వస్తాడు)
రామారావు	:	చూడండ్రా మీకోసం నేనేం తెచ్చానో ? కాని... ప్చ్! ఈ చీకట్లో మీరెక్కడున్నారో కన్పించట్లేదు !
ప్రీతి	:	మేమంతా డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరున్నాం డాడీ ! మమ్మీ కూడా మా వద్దే వుంది ! మా దగ్గరకి రండి !
రామారావు	:	కాస్సేపాగండ్రా ! బట్టలు మార్చుకొస్తాను !
		(రామారావు బట్టల స్టాండ్ దగ్గరికి తడుముకుంటూ వెళ్లి... లుంగీ అనుకుని... ఆ స్టాండ్ మీదే వున్న అనిత గద్వాల్ చీర కట్టుకుని వస్తాడు)
రామారావు	:	అబ్బ, చాలా ఉక్కగా వుందర్రా !
ప్రీతి	:	(తన చేతి మీద చరుచుకుని) అబ్బ ! దోమలు ఎలా కుట్టి చంపుతున్నాయో ?

బామ్మ : అయ్యో ! మన పాపాయికి అసలే దోమల అలర్జీ కదూ! ఒరేయ్ జీవన్ ! కాస్త ఫ్యాన్ వేయరా... ఆ రాక్షసి లేచిందంటే ఒక పట్టాన నిద్రపోదు !

ప్రీతి : అయ్యో... పిచ్చిబామ్మా ! అసలు పవరే లేకపోతే వాడు ఫ్యాన్ ఎలా వేస్తాడూ ?

బామ్మ : అవును కదా ! నా మతి మండా ! ఆ విషయమే మరిచి పోయా!

రామారావు : జీవన్, ప్రీతీ ఎక్కడున్నార్రా ?కాస్త కిటికీ తలుపులు తెరుస్తారా? గాలి లోపలికి వచ్చి.... కాస్తైనా చల్లగా వుంటుంది !

జీవన్ : సరే డాడీ !

(జీవన్ వెళ్తూ వెళ్తూ ప్రీతీ కాళ్లు తొక్కేస్తాడు ! ప్రీతీ కెవ్వుమని అరిచి జీవన్ చెంపమీద ఒక్కటి అంటించి)

ప్రీతి : యూ ఇడియెట్ ! సరిగ్గా నడ్వలేవూ ? చూడూ నా కాళ్లు ఎలా పచ్చడయి పోయాయో ? ఏవీ నీ డర్టీ స్లిప్పర్స్ ?

(ప్రీతి విసురుగా ఆ స్లిప్పర్స్ లాక్కుని... విసిరి కొడ్తుంది! అవి వెళ్లి బామ్మ ముఖాన్ని ముద్దెట్టుకుంటాయ్ ! ఏ పురుగో - పుట్రో పడిందనుకుని బామ్మ కెవ్వుమంటుంది)

అనిత : ఏమైంది అత్తయ్యా ?

బామ్మ : ఏమీ లేదమ్మా - ఏ బల్లో... పిల్లో మీద దూకినట్టుంటేనూ....

జీవన్ : డాడీ ! నేను మీరు చెప్పినట్టే కిటికీ రెక్క తెరిచాను !

రామారావు : అమ్మయ్య ! కాస్త చల్లగాలి వొస్తూ.... ప్రాణానికి కాస్త హాయిగా వుందిరా !

(ఇంతలో ఫోన్ రింగవుతుంది)

రామారావు : జీవన్ ! వెళ్లి ఆ ఫోన్ అందుకుని... ఎవరు మాట్లాడ్తున్నారో కనుక్కో !

ప్రీతి : డాడీ... నేను మాట్లాడ్తా ఫోన్లో !

జీవన్ : నువ్వు చిన్న పిల్లవి ! నీకేం తెలుసు ఫోన్లో ఎలా మాట్లా డాలో!? నేనే మాట్లాడ్తా !

ప్రీతి : కాదు... నేను !

(జీవన్‌కి కోపం వచ్చి, ప్రీతి జడ వెనక్కి గుంజి... ముందుకు వెళ్లబోతాడు ! ప్రీతికి ఒళ్లుమండి జీవన్ జుట్టు పట్టుకుం టుంది! ఇద్దరూ పోట్లాడుకోవడంతో అనిత ఇద్దర్నీ చెరోటి అంటిస్తుంది! ఫోన్ ఇంకా అలాగే మోగుతూ వుండటంతో రామారావు తడుముకుంటూ వెళ్లి - మంచమ్మీద కూర్చుని

పక్కనే వున్న టీపాయ్‌మీది ఫోన్ రిసీవర్ అందుకుంటాడు! అదే మంచంలో నిద్రపోతోన్న పాపాయి.... రామారావు బరువుకి కెవ్వుమంటుంది ! తను వెళ్లి ఆ మంచంలో ఆ పాపాయి మీదే కూర్చున్నానని గ్రహించి... ఒక్కుదుటున లేస్తాడు)

రామారావు : అయ్యో పాపా ! నీ మీదే కూర్చున్నానా తల్లీ ! చీకట్లో నేను చూళ్లేదమ్మా ! సారీ ! ఏడ్వకు తల్లీ... నీకు దణ్ణం పెడ్తాగా!

(భుజమ్మీద పాపాయిని వేసుకుని... కాస్త అటూ ఇటూ తిప్పి, రిసీవర్ పట్టుకుని...)

రామారావు : హలో... ఎవరు మాట్లాడ్తున్నారు ? ఓహ్ శంకర్ ! ఏమిటీ సంగతి ? ఏమిటీ... ఈ రోజంతా కరెంట్ వుండదా ? బాప్‌రే! మా యింట్లో క్యాండిల్స్ కూడా వున్నట్టు లేవు ! బజార్‌కి వెళ్లి కొనుక్కొద్దామన్నా - ఏదీ ఏ షాపూ తెరిచి వున్నట్టు లేదు ! అన్నీ మూసేశారు !

ప్రీతి : అయ్యో... ఈ రోజు కరెంట్ రాదా డాడీ ! తొమ్మిది గంటలకి టీవీలో మంచి సీరియల్ వుంది !

బామ్మ : (క్యాండిల్ వెలిగించి తీసుకొస్తూ) ఏరా రాముూ ! పిల్లలంతా ఆకలిగా వున్నారు ! నీ కోసమే ఇంతసేపూ ఆగారు ! తొందరగా చేతులు కడుక్కుని రా భోంచేద్దాం ! ఇదో.. ఈ చిన్న క్యాండిల్ ముక్క దొరికింది ! ఇది కరిగి పోయేలోగా... భోజనాలు కానిచ్చేయాలి !

రామారావు : ఇదిగో - ఒక్క నిమిషంలో వొస్తాను !

(చేతులు కడుక్కోవడానికి వాష్‌బేసిన్ దగ్గరికి వెళ్లి. ట్యాప్ ఆన్ చేస్తాడు ! నీళ్ళు రావు!)

రామారావు : అయ్యో ! ట్యాంక్‌లో వాటర్ కూడా అయి పోయినట్టుందే! అగ్నికి ఆజ్యం తోడయినట్టు.... ఇప్పుడీ కరెంట్ సమస్యకి తోడు - నీళ్ల సమస్యకూడా ఒకటి ! ఖర్మ !

(రామారావు తన మీద వున్న షర్ట్ తీసి - స్టాండ్ మీదున్న లాల్చీని... ఆ చీకట్లో తిరగేసి వేసుకుంటాడు)

జీవన్ : ఈ రోజు కరెంట్ వుండదట ! ఎంత అదృష్టం ! చదివే పనిలేదు! ఈ రోజంతా కరెంట్ రాకపోతే ఎంత బావుణ్ణు! కదూ ప్రీతీ ?

(పిల్లలిద్దరూ... రిలాక్స్‌డ్ చేర్లో కూర్చుని... కొండంత సంతోషంతో కాళ్లూపుకుంటూ వుండగా.. ఉన్నట్టుండి కరెంట్

వొస్తుంది)

ప్రీతి : (రామారావుని చూసి వచ్చే నవ్వునాపుకుంటూ) అయ్యో డాడీ! మీరు ఏ లుంగీ కట్టుకున్నారో తెలుసా ? అమ్మ గద్వాల్ చీర! అరెరె... లాల్చీ కూడా తిరగేసి ఎలా వేసుకున్నారో.... చూడం డోచ్ !

(రామారావు తన లుంగీవంకా, లాల్చీవంకా - ముసి ముసిగా నవ్వుతోన్న తన భార్యవంకా - మార్చి మార్చి చూస్తూ వుండగా తెర)

1988

అంకితం

శ్రీమతి ఇందిరాదేవి
M.A.,M.Ed.,LL.B.
ఆర్మూరు

ఎప్పుడూ - మన గొప్పలు మనవే గానీ- పక్కింటి వాడేదైనా విజయాన్ని సాధిస్తే... మర్యాదకోసమైనా అభినందించని ఈ రోజుల్లో... పక్కింటివాడే కాదు... పగవాడెదురైనా... అతడిలోని సృజనాత్మక శక్తిని మన స్ఫూర్తిగా అభినందించే సమదర్శి ఆవిడ!

ఆమె - నగల కోసం ప్రాకులాడరు ! పట్టుచీరల కోసం వెంపర్లాడరు! కానీ... ప్రతివ్యక్తి లోనూ... 'కళ'ని దర్శించి - ప్రణమిల్లే... ఆమె కళాత్మక హృదయమే - ఆమెకి పెట్టని ఆభరణం !

విజయ్ హై స్కూల్ కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్స్‌లో.... కొన్నిచోట్ల - 'ఫోకస్' మ్యాగజైన్స్‌లో మరికొన్నిచోట్ల - వీడియో స్క్రీన్-ప్లేల్లో చాలా చోట్ల... తనదైన ఆమె ముద్ర స్పష్టంగా కన్పిస్తుంది!

విజయ్ విద్యాసంస్థల ఆస్థాన రచయిత్రి - చక్కటి విశ్లేషకురాలు - ఉత్తమ ఉపాధ్యాయిని - మంచి కవయిత్రి - ప్రముఖ రచయిత్రి కిరణ్‌బాల ఉరఫ్ శ్రీమతి **ఇందిరాదేవి** కి...

ప్రేమతో....

1-11-2005